

Ariel Sharon parla sobre la política israeliana als territoris ocupats

“Les eleccions fan córrer la sang”

Sharon, de 62 anys, dimití fa poques setmanes com a ministre d'Indústria i Comerç d'Israel després de 13 anys en el gabinet. General retirat i anterior ministre de Defensa, contraposa la seguretat israeliana al dret d'autodeterminació dels palestins.

Sr. Sharon, la seua dimissió com a ministre ha causat alegria en molta gent, tant al premier Shamir com al cap de l'OAP Arafat. Fins i tot el president Bush ha dit que s'ha vençut un gran obstacle en el camí cap a la pau a l'Orient Pròxim. ¿És el que volia aconseguir amb la seua dimissió?

—Que Arafat estiga content, ho puc comprendre. Ell creu que el govern israelià li farà ara més concessions. Amb mi, no hauria estat així.

—¿No el preocupa la reacció dels Estats Units?

—A mi em sorprèn que una gran democràcia com és Amèrica s'immesca tan descaradament en qüestions de política interna d'una altra democràcia que és Israel. Jo em pregunte si és que els americans no apliquen dues classes de criteris. Panamà, l'han envaïda amb 10.000 homes, han bombardejat la gent civil per tal d'atrapar Noriega i portar-lo emmanillat als EUA. Tota l'acció tenia lloc a milers de quilòmetres d'Estats Units. Tot i això havia estat afectada la seguretat nacional. Jo els vaig creure, però no podíem pronunciar-nos.

—¿Què té això a veure amb vostès?

—Sí nosaltres procedim amb duresa contra els terroristes per garantir la nostra seguretat, llavors rebem acusacions per totes bandes, també dels EUA. Amb la diferència que els nostres enemics no són a milers de quilòmetres, sinó a uns mil metres del centre de govern a Jerusalem.

—Aquest alleujament provocat per la seua dimissió ha estat a Israel on s'ha sentit amb més força.

—Aquestes reaccions absurdes de certs polítics israelians no les puc entendre. S'alegren de la meua decisió en lloc de preparar finalment les mesures necessàries per a garantir la seguretat d'Israel en el futur.

—Aquests polítics són principalment importants funcionaris israelians del seu partit, el Likud, amb qui ha governat durant 13 anys.

—¿Quina mena de polítics són que fan continuament concessions als terroristes de l'OAP en lloc d'acabar d'una vegada amb la intifada i assegurar el futur de la nostra capital, Jerusalem, per sempre?

—¿Quines concessions, doncs? Per tot arreu no es creu ningú seriosament que el primer ministre Shamir desitge fer negociacions de pau amb els palestins.

—Tots els govern israelians des de David Ben-Gurion, volien la pau, ningú la vol més que els jueus. També l'actual govern diu que vol la pau. Però amb la seua política no l'aconseguiran. Tot al contrari, conduirà a més vessament de sang. La pau només arribarà si s'acaben les tensions amb jueus i àrabs. Però amb aquestes preteses negociacions al Caire, Washington o a qualsevol altre lloc, segur que no s'hi arriba.

—Però tampoc amb la repressió per part d'Israel d'un milió i mig de palestins als territoris ocupats.

—Vostès parlen de repressió. La nostra missió com a estat democràtic és mantenir l'ordre i la pau en aquests territoris. No pensaran que hem de restar-hi inactius mentre els terroristes de l'OAP cometem crims.

—¿Com vol suprimir les tensions si no és a través de negociacions polítiques que porten a unes eleccions als territoris ocupats?

—Justament ara a Alemanya s'acaba de veure el que significa que caiguen els murs. ¿Per què no podem enderrocar nosaltres els murs al llarg del riu Jordan? ¿Ara mateix! Israel hauria d'obrir de seguida durant mig any les fronteres a l'únic estat palestí que existeix, a Jordània. De sobte, centenars de milers tindrien la possibilitat de visitar els seus parents

sense problemes o simplement passar les vacances a l'altre costat. Jo li garantesc que en molt poc de temps amainarien els disturbis als territoris.

—Les facilitats per a viatjar poden ser una vàlvula, però no per a contribuir a una distensió duradora. ¿Per què no es conforma amb unes eleccions?

—Les eleccions només porten a fer córrer la sang. No són una altra cosa que el camí que acabarà en un estat palestí. I per això no n'hi haurà mai un segon estat palestí a l'oest del riu Jordan.

—Excepcionalment, hi coincideix amb Shamir.

—Exacte, però amb la seua política tindrà aquest estat, garantit.

—La condició prèvia per a una solució pacífica als territoris ocupats és la fi de la insurrecció popular palestina, que està produint cada vegada més danys econòmics i polítics a Israel. Però la intifada persisteix intacta...

—... perquè el govern ha deixat fins ara de dur a terme les mesures necessàries.

—¿Com han de ser?

—Jo sóc l'últim que vol fer córrer la sang. El 1971 vaig demostrar a Gaza com s'ha de tractar el problema. Aleshores van morir només dues persones, en set mesos, i d'accident, amb les seues accions militars.

—¿I què em diu dels vora 130 palestins que moriren a trets dels seus soldats?

—Tots aquests eren, sens dubte, terroristes armats de l'OAP. És clar que els àrabs a la franja de Gaza no ens volien. Però ràpidament van entendre que jo no els tocava ni un cabell, que podien seguir portant una vida normal, si no és que havien col·laborat amb els assassins de l'OAP.

—I tampoc no es va acovardir a l'hora de deportar els pares dels xiquets

que llançaven pedres.

—Les deportacions no van arribar a cap innocent, tots havien fet barbaritats. I no tan sols a nosaltres, els jueus, sinó sobretot a la seua mateixa gent. Fins i tot odiant-nos, la gent de Gaza va comprendre que l'exèrcit israelià els va protegir dels extremistes àrabs.

—*L'exèrcit israelià, força protectora dels palestins. ¿Això ho està dient seriosament?*

— Això ho van sentir els àrabs de Gaza en aquell moment. Per contra, amb el govern actual, ja no poden tenir aquesta seguretat. Molts milers d'àrabs a Judea i Samària han de viure permanentment amb la por de morir pels assassins de l'OAP.

— *¿Està parlant de la por als confidents i col.laboracionistes que treballen per al règim d'ocupació israelià?*

— No, parle de gent que no té absolutament res a veure amb nosaltres. Parle de gent que rebutgen la pretensió de l'OAP de ser l'única representant i que, per tant, estan amenaçats. Perquè si s'arribara a unes eleccions als territoris, o a una autonomia, llavors en serien assassinats milers. El cent per cent. Per això dic: si el govern ja no està en condicions de protegir-los, llavors ho han de fer ells mateixos.

— *¿I com?*

—Donant-los armes l'estat d'Israel perquè es defensen dels seus enemics àrabs.

—*Més armes als territoris ocupats representen més violència. ¿Qui li diu a vostè que aquestes armes no apunten cap a soldats israelians o a civils?*

—Mentida. Si els àrabs poden protegir-se del terror de l'OAP, això vol dir menys violència. Quan jo vaig ser ministre de Defensa vaig crear decenes de milícies als pobles àrabs i els vaig donar armes per a la seua defensa. Hi va funcionar molt bé. Per desgràcia, el meu successor els va tornar a desarmar. Va ser un greu error que ha costat moltes vides humanes els darrers anys, tant al costat jueu com a l'àrab.

—*Sr. Sharon, com tan sovint en la seua moguda carrera, ara es troba una altra vegada en el punt més baix. Ara, fins i tot els seus amics polítics pensen que està acabat. Cap polític israelià, ni tan sols el gran Ben Gurion, ha aconseguit influir la política del govern des de fora. ¿Què pot fer vostè encara?*

—Jo m'he apartat del govern, perquè ja no podia convèncer els meus com-

¿L'exèrcit israelià, força protectora dels palestins?

panyes de les meues idees i perquè era i sóc de l'opinió que aquest govern representa un gran desastre per a l'estat d'Israel. He tirat el meu lloc de ministre perquè, en contra de la majoria, no estic entossudat a ser conduït per un xofer en un gran auto. Tinc la meua família i la meua granja. D'aquí trac la meua autèntica força.

—Això sona a resignació i a retirada.

—Ni pensar-hi. En els últims 40 anys se m'ha donat per mort moltes vegades per part de la premsa i els adversaris polítics. Els pròxims mesos faré conferències per tot el món, però sobretot viatjaré per Israel, parlaré amb la gent i els diré quin és el meu convenciment més profund: el poble israelià té amenaçada l'existència amb aquest govern. Però no és massa tard per a impedir-ho i seguir per un altre camí.

—Les pròximes eleccions al Parlament tindran lloc potser d'ací a més de dos anys. ¿Serà vostè encara un oponent formal a Shamir per al càrrec de primer ministre?

—Ja ho represente. Però aquest no és el problema actual. Hem d'ocupar-nos dels problemes urgents. Jo continue com a diputat i alt dirigent del Likud.

—Diuen que el que els agradaria seria tirar-lo al carrer.

—Espere que no visquen encara en l'època de Stalin o de Ceausescu. És clar que seguiré tenint bones oportunitats per a ser primer ministre. Encara se'n sabrà de mi.

Der Spiegel. Traducció: Antoni Lluch

El diàleg amb els palestins divideix Israel

La *intifada*, la revolta popular palestina contra l'ocupació israeliana de Cisjordània i Gaza, sacseja la societat malgrat la massiva immigració de jueus soviètics. Aquesta espontània rebel·lió amb pedres no solament ha polaritzat els israelians entre partidaris i detractors del diàleg amb els palestins, sinó que també ha dividit profundament la coalició de govern i el mateix partit conservador Likud.

Els laboristes volen un pronunciament clar del primer ministre, Isaac Shamir, sobre el pla de pau elaborat pel secretari d'Estat nord-americà, James Baker, que preveu un diàleg al Caire entre israelians i palestins. Shamir, pressionat pels sectors més durs del Likud, en especial Ariel Sharon, dubta si cal donar aquest pas decisiu perquè creu que el temps afavoreix els interessos d'Israel. Els laboristes, malgrat reprimir la revolta amb vigor —Isaac Rabin és el ministre de Defensa—, creuen que l'actual distensió internacional permetria encetar unes negociacions amb uns certs avantatges per a Israel.

La solució, però, és profundament complicada perquè les dues formacions polítiques majoritàries han de retre comptes als seus electors, que veuen fantasies on no n'hi ha. En efecte, ningú de fora d'Israel pensa que l'estat creat l'any 1948 amb l'aprovació de les dues superpotències estigui assetjat pels països àrabs ni per l'Organització per l'Alli-

berament de Palestina (OAP). Els estadistes àrabs han estat el principal perill per als palestins, que, de vegades, han utilitzat per al seus interessos hegemònics. Síria, l'única potència militar amb fronteres amb Israel que es declara hostil a l'existència d'un estat jueu, és el principal adversari d'una OAP forta, amb capacitat de negociar directament amb els israelians. La qüestió palestina és un problema que mou la política exterior siriana, malgrat que es temi la confrontació militar amb Israel, com ja quedà palès l'any 1982, amb la invasió del Líban.

L'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP), i el seu cap indiscutible, Yasser Arafat, han demostrat amb moderació i arraconant els sectors més intransigents, que obeeixen consignes dels països àrabs més radicals, que són l'únic interlocutor vàlid per a desbloquejar la situació. Això sembla que opina Baker, per a disgust de Shamir i el poderós *lobby* jueu nord-americà.

La immigració de jueus soviètics —12.700 l'any passat, amb unes previsions de més de 100.000 per aquest 1990— ha despertat els lògics recels dels palestins, que denuncien la manipulació dels nous ciutadans israelians pel govern. Shamir respon que els immigrants poden establir-se on vulguin, encara que només l'u per cent pensa anar a Cisjordània, a la terra promesa ocupada l'any 1967.

Antoni Castel